

„Kootje is dood! Kootje is dood!”

Allen liepen naar 't hokje terug. Vader trad er het eerst binnen, nam het doode eendje in de hand, bevoelde het met de vingers, en zei gering-schattend:

„Peuh! . . . het weegt niet zwaar meer; er zal niet veel aan te eten zijn.”

O! Kootje opeten, gelijk meneer de advocaat Pierke opgegeten had! . . . De kinderen schreiden luider en verwijderden zich van het eendje, als voelden zij schielijk een vrees gemengd met afkeer om hun rampzalig lievelingje nog aan te roeren. . . .

Behalve dat blond krullekopje van een Liesje die, nog te jong om te begrijpen, haar zoete lipjes naar het eendje uitstak, en het zoende op een der gesloten oogleden, zooals zij twee dagen te voren het ongelukkig haantje had gezoend, door de mazen van het net.

Kootje lag roerloos op de plank. . . .